

1. poglavje

Preboj neslutnih razsežnosti

Že v otroštvu sem imel močno željo, da bi se čim prej dokopal do modrosti in duhovnih moči, s katerimi bi pomagal ljudem. To je vse prej kot preprosta naloga. Znanje sem iskal v kupih knjig, a sem našel le drobce modrosti, ki so me vodili k novim iskanjem. Po dolgih letih različnih raziskovanj in duhovne prakse je na mojem intelektualnem situ ostalo prgišče (vsaj meni) zelo dragocenih spoznanj, ki jih želim deliti z vami.

Morda bo ta knjiga v vas zbudila željo po raziskovanju in boste posegli po boljši »duhovni hrani« od tiste, ki jo uživate zdaj. Trud se izplača; čez čas boste z navdušenjem opazili ne le, da je vaše počutje, telesno in tudi duhovno, občutno boljše, temveč da se je spremenil tudi svet.

Pred leti sem se začudil nad podatkom, da je pri človeku ločnica med žejo in lakoto zelo nejasna. Zato se lahko zgodi, da ste žejni, a ker mislite, da ste lačni, jeste. In ker žeje ne morete potešiti s hrano, se vam zdi, da še niste pojedli dovolj – in jeste preveč. Tako ne preseneča, da je toliko debelušnih ljudi. Človeško telo potrebuje vodo veliko bolj kot hrano, posebno telo sodobnega človeka, ki je dodobra zastrupljeno in pod vplivom stresnih dejavnikov.

Menim, da se nekaj podobnega kot z žejo dogaja z duhovno hrano. Ker smo v razvitem svetu **lačni duhovne hrane**, se zatekamo k prehranskim užitek in zadovoljevanju potrošniških želja, namesto da bi tešili lakoto po tisti hrani, ki bi nam nasitila dušo. Marsikdo se pomena duhovne hrane niti ne zaveda. Beseda *duhovnost* v splošnem ne uživa kaj dobrega slovesa, morda zaradi slabih izkušenj in strahov v zvezi z religijami. Danes vem, da se prav na področju duhovnosti – te nikakor ne gre enačiti z religijo – skrivajo največji zakladi. To spoznanje je velikega pomena, saj se s tem odpre pot k neslutni duhovni rasti in posledično večji kakovosti življenja.

Podobno kot lahko izbereš boljšo hrano za telo, lahko posežeš tudi po boljši duhovni hrani. Tu merim na tisto hrano za dušo, ki pomaga razumeti duhovne pojave in predvsem samega sebe. O sebi in svoji resnični naravi vemo presenetljivo malo. Iz lastne izkušnje lahko zatrdim, da kakovosti zunaj sebe ni mogoče doseči brez kakovosti v sebi. Znanje o sebi zato prinaša presenetljive učinke. Moj pogled na svet se je napolnil z novo vsebino, stvari so nenadoma našle pravo mesto, pojavili so se odgovori tam, kjer je bila nekoč tema. Kako mirnega in urejenega se počutim zdaj, ko tako zunanji kot notranji svet razumem mnogo bolj celovito, ko se zavedam živosti življenja v sebi in opažam stvarnost v mnogo bolj svetlih barvah!

V letih raziskovanj mi je postalo jasno naslednje: svet, kakršnega doživljam, je odsev mojih lastnih spoznanj o njem. Ob predstavi, da je svet bedna ječa nesrečnih duš, ni mogoče doživljati srečne in izpolnjujoče stvarnosti. Podoba bedne ječe je posledica s strahom obremenjenih opazanj in neznanja. Čeprav tega ni preprosto razumeti, so notranja prepričanja tista, ki oblikujejo zunanje izkustvo. Spremeniti je treba pogled na tisto, kar je notri, da bi se spremenilo zunanje! Prav to spoznanje me je navdušilo za podvig, ki ga želim uresničiti s projektom *Svet miru in ljubezni je uresničljiv*. Spremeniti moramo podobo o sebi in spremenil se bo tudi svet. Spoznati moramo, da si omejitve postavljamo sami in odprl se bo svet novih možnosti.

S to knjigo, ki je prvi večji sad omenjenega projekta, se želim dotakniti prav vseh – verujočih in tistih, ki verjamate predvsem znanosti. Pa tudi vseh drugih. Od nekdanj sta me privlačila znanost in kraljestvo razuma. Kot informatik sem nekega dne prišel do ugotovitve, da bi bilo čudovito, ko bi mogel svoje možgane – svoj »možganski računalnik« – nadgraditi z močnejšim operacijskim sistemom tako preprosto kot svoj osebni računalnik. Primerjava možganov z bioračunalnikom je kar umestna. Oba obdelujeta goro informacij, le da človek te informacije tudi občuti. Moč računalnika ocenjujemo po kakovosti izračunov, prikazov ter količini podatkov in informacij. Kljub temu da informacije tudi »živimo«, ne znamo razložiti, kaj temeljni pojem – življenje – sploh je. To napeljuje k zaključku, da je možganski računalnik treba usmeriti na doslej neobdelana področja, kjer se skrivajo številni izzivi.

Računalnike neprestano izboljšujemo in nadgrajujemo. Kaj pa možganski računalnik? Operacijski sistem odločilno vpliva na sposobnosti računalnika. Pri enaki strojni opremlitvi utegne biti razlika

velikanska. S starim operacijskim sistemom Windows 3.11 strojne opreme svojega najnovejšega domačega računalnika ne bi mogli niti za silo izkoristiti, kaj šele omogočiti tisto, kar zmore Windows XP, Vista ali Linux. Zdi se nam, da možganov ni mogoče **nadgraditi**, zato ostajamo pri istem »operacijskem sistemu«, razlagalca stvarnosti. A temu ni tako. Razum temelji na izhodiščnih prepričanjih, temeljnih predstavah, to pa so informacije, ki jih je mogoče **menjati**, tako kot programe.

Operacijski sistem običajnega možganskega računalnika je usmerjen predvsem v razlaganje zunanjega sveta, sveta **materialnosti**, na vseh drugih področjih pa je nezanesljiv ali celo **neuporaben**. Gradimo ga od ranih let do konca šolanja, nato pa le polnimo s podatki. Opazne prenovne ni doživel, saj se **učni sistem** v načelnem pogledu že stoletja ni skoraj nič spremenil. Brž ko se lotiš **nematerialne sfere** in pojmov, ki so še kako pomembni, je v hudi zadregi. Ne zna odgovoriti na preprosta vprašanja, kdo si, od kod prihajaš, kakšen je smisel življenja. Ne ve, kaj so in kako delujejo čustva, občutki, misli, ne zna pojasniti življenja in tudi ne, kaj sploh je in kako deluje zavest. Ta vprašanja se večini ne zdijo zanimiva prav zato, ker ne vedo, **kje iskati** odgovore, vendar so v resnici zelo pomembna.

Ne verjamem, da človek, ki o **celoti spoznavnega** in o sebi ve le malo, lahko zadovoljivo rešuje zahtevne probleme. Kdor se ne pozna, bo pri reševanju problemov, za katere ne ve, odraz česa so, le slabo opravil. Na kaj se lahko opre, ko pa ne ve niti tega, kdo je ta, ki je **vedec**? Večkrat se spomnim na zgodnico o orlovem mladiču, ki se je izvalil v kurjem gnezdu in vse življenje živel, kot da je kokoš.

Nenehno srečujem ljudi, ki menijo, da so **prestari** za kako izpopolnitev svojega možganskega računalnika, za svojo intelektualno in duhovno rast. A to trditev zanikajo številni, ki se na jesen življenja odločijo za študij. Najhuje je, da tako razmišljajo tudi mladi ljudje, ki so pravkar zaključili študij. Študijski sistem je ukalupil njihovo razmišljanje ter jim odvzel prožnost in svežino. **Prožnost misli** je ena najpomembnejših stvari v življenju. Obdržite jo lahko tudi v starejših letih.

Pri osebнем računalniku menjava operacijskega sistema marsikdaj zahteva **močnejšo strojno opremo**. A pri človeku je skrb odveč. Celo zelo nadpovprečen človek izkorišča le nekaj odstotkov svojih možganskih sposobnosti. Pri tem pretežno izkoriščamo le levo polovico, ki je odgovorna za logično razmišljanje, sekvenčno obdelavo informacij, **desna polovica** pa bolj ali manj počiva. Narava je torej poskrbela, da s strojno opremo ob nadgradnji operacijskega sistema ne bo težav. Za izvedbo postopka torej ni objektivne ovire, obstajajo le subjektivne – **miselna togost**, lenoba in strah pred novim.

Ob nadgradnji možganskega računalnika se kakovosti življenja občutno spremeni. To je posledica **širitve zavesti** in odkrivanja sposobnosti, ki dotlej niso bile poznane in zato tudi ne izkoriščene. To je korak, ki omogoči dvig ravni zavedanja, korak, ki iz človeka napravi Človeka.

Proces nadgradnje je mogoče izpeljati le z **menjavo** njegovih gradnikov, tj. ustaljenih konceptov in predstav. Treba se je spoznati s povsem drugačne plati; ugotoviti je treba, kdo je ta, ki živi, trpi in si želi lepšega življenja. Kakovost življenja je tesno povezana s kakovostjo poznavanja **samega sebe**.

S to knjigo vas želim navdušiti, da nadgradnjo možganskega računalnika **napravite tudi vi**. Razumeti sebe, razumeti svet, občutiti vso živost in čarobnost življenja – to je vse kaj drugega kot životarjenje ter iskanje zadovoljstev in trenutkov sreče v intervalih med nezadovoljstvi. Ponujam vam roko na poti, ki preskakuje stare plotove in zida svet iz novega znanja, svetlobe in ljubezni. To je edina pot, ki vodi navzgor, k modrosti, miru, ljubezni in blagostanju.

Če želite pridobiti nekaj, česar niste še nikoli imeli, morate storiti nekaj, česar niste še nikoli storili.

Kakovost življenja je stvar odločitve

Voza, ki krene s točke mirovanja, ni težko potiskati naprej. Najtežje ga je **spraviti v tek**. Enako velja za človeške možgane. Premagati je treba vztrajnost, lenobo. Premiku z mrtve točke je treba posvetiti največ pozornosti. Pri razumno usmerjenih ljudeh – in večina nas je takšnih – velja: ko najdeš v sebi **utemeljitev** za neko dejanje, je vzgib močnejši in volja za izpolnitev večja kot ob intuitivnem ravnanju. Zato naslednje vrstice niso odveč, čeprav bi se tako zdelo na prvi pogled.

Religije, tradicija in oblast so poskrbele, da smo ljudje v splošnem podvrženi **črednemu učinku** – sledenju mnenju voditeljev in obnašanju večine. Stereotip povprečnosti naj bi jamčil mirno in sorazmerno udobno življenje. To je morda kdaj držalo, a zdaj žal ne več. Življenje povprečnega človeka je še najbolj podobno životarjenju; zaradi omejitev, na katere smo pristali, je to bolj pehanje za **preživetjem**, že vnaprej izgubljeni boj za ohranjanje dosežene ravni življenjskega standarda. Absurdno se mi zdi, da se po več tisočletjih razvoja ter vloženega truda in intelektualnih naporov – kar naj bi človeštvo pripeljalo do osvoboditve od meznega dela – spet **vračamo** k vse večjemu pomanjkanju in boju za obstanek. V dobi, ko lahko robotizirane tovarne proizvajajo skoraj brez človeka, ko je tehnološki napredek omogočil izdelavo silno inteligentnih, samozadostnih sistemov, smo še vedno ujetniki **meznega dela** kot ob začetku industrijske revolucije v devetnajstem stoletju. Razlika je seveda v tem, da je bogastvo vladajoče elite in lastnikov kapitala doseglo bajne razsežnosti, svetovna množica poslušnih ovčic pa je v vse težjem, vse bolj nezavidljivem položaju. Nekaj mora biti močno narobe.

Narava nam z vse številčnejšimi preizkušnjami daje priložnosti za spoznavo **relativne vrednosti** materialnega. Danes imaš, jutri si lahko brez vsega. To prinaša nedvoumno sporočilo: prave vrednote ležijo na področju **nematerialnega**. A kakšne so te vrednote? Je to človečnost? Kako naj to vemo? Kakšni so prava merila? Da bi na to vprašanje ustrezno odgovorili, nam manjka znanja. Pravega znanja. Danes smo sposobni oblikovati odgovore le s področja zunanjega, materialnega. Da najvišja vrednota v materialistični stvarnosti – denar – ni pravi ideal, čeprav mu sledimo, vsi razločno čutimo. Pa vendar ne vemo, kaj bi s tem občutkom. Kako naprej?

Civilizacija, ki zasleduje **napačen ideal**, mora prej ali slej zaiti v hude težave, saj vse delovanje gradi na laži. Te težave dandanes dodobra občutimo. Potrebujemo novo znanje, ki nam bo odprlo **novi okno** iz tega zatohlega, omejenega materialnega sveta, v katerega smo ujeti, ker smo se pustili zvabiti vanj. Pozabili smo, kdo in kaj smo. Prenehali smo **ustvarjalno** uporabljati svoje možgane in razum; uporabljamo ju le kot avtomate – za ponavljanje starih programov. Dovolj!

Zavedanje, kako **ukalupljen** in zelo omejen sem postal zaradi tradicionalne vzgoje, izobraževanja in informiranja, je bilo v meni prisotno že dlje časa, nisem pa vedel, kako se izmotati iz stiske. V šolah so me vzgajali v materialističnem duhu, ne meneč se za mojo duhovno lakoto, ki je ostala nepotešena. Doma so mi to žejo poskušali tešiti s tradicionalno **versko vzgojo**, ki pa je nisem mogel, niti želel, jemati povsem zares; zdela se mi je neustrezna. Mediji in politika nas zasipajo s prikrojenimi informacijami, po volji elit, ki zasledujejo le svoje cilje. Iz nas poskušajo narediti dobre potrošnike, da bi tovarne imele delo, da bi dobički rasli, da bi se **žepi oblastnikov** polnili. Ali je še kaj drugega, pomembnejšega od dobička? Ali se lahko uresničuje še kak interes, ki ne temelji na kapitalu? Cena, ki jo mora za vse to plačati vsak od nas, pa je znana: stresno življenje, pehanje za preživetjem, slabo zdravje, notranja praznina, etična tema, duhovna beda. Počasi, a zanesljivo se spreminjamo v **potrošniške avtomate** in izgublamo svojo človečnost, s tem ko negujemo svoj pohlep, se izgublamo v tekmovalnosti in krepimo strahove. Gre za učinek žabe v kropu. Če žabo vržete v vrelo vodo, bo nemudoma skočila iz nje; če pa jo vržete v mlačno vodo, ki jo postopno segrevate do vrelišča, se bo skuhalo.

Kdor hodi po svetu z odprtimi očmi, se je lahko že neštetokrat prepričal, da informacije, ki nam jih trosijo politiki in mediji, niso vredne zaupanja. Ali ste ob tem spoznanju pripravljeni kaj storiti, da bi se dokopali do resnice? Kako dolgo boste še dovoljevali, da na račun vaše nevednosti **manipulirajo** z vami? Kako dolgo boste še dopuščali, da mogočni lastniki koncernov in družb brezsrčno izkoriščajo in zastrupljajo naravo ter uničujejo tisto, kar smo imeli v svojem otroštvu, naši otroci pa ne bodo več? Ne želim vas spravljati v zadrego, je pa prav, da se sami že danes soočite z vprašanji, ki nam jih bodo nekoč **zastavili otroci** in prihodnji rodovi. Rekli boste: Kaj pa lahko en človek stori proti temu? Ob koncu te knjige boste popolnoma razumeli, zakaj je takšno razmišljanje napačno. Žal večina razmišlja tako. Toda množica ljudi, ki lahko nekaj premakne, je sestavljena iz prav takšnih, kot ste vi.

Že davno sem ugotovil, da je največji človekov problem **strah**. Povedati svoje mnenje, ki je v nasprotju z mnenjem večine, je nevhvaležno, posledice utegnejo biti kaj neprijetne. Toda do teh bo kljub temu prišlo – ko ne boste mogli odgovoriti otroku, zakaj ste dopustili, kar se dogaja ... S to sramoto bo težko živeti. A ni vam treba biti razbijaški upornik, da bi dosegli viden napredek. Lahko si najprej pridobite **znanje**, s katerim znate poiskati boljše poti, boljše načine za blokiranje politike, ki je uničujoča. Treba se je izobraziti, opremiti s pravim znanjem. Poiščite tiste, ki ne trobijo v isti rog s politiki, mediji in se vam zdijo prav obveščeni ter **zaupanja vredni**. Raziščite še drugo plat medalje, ki vam je bila doslej

prikrita. Nikar ne čakajte, da vam bodo iz stiske pomagali znanost, religija, mediji, politika – torej tisti, ki so nas v stisko pripeljali. Ti imajo pomembnejšo nalogo kot reševati nas; ohranjati morajo svoje privilegije.

Ko sem se **odločil** stvarjem priti do dna, so mi brez večjega truda prišle v roke povsem drugačne informacije od tistih, ki jih ponujajo znanost, zgodovina, mediji, medicina itd. Dale so mi odgovore, ki sem jih doslej čakal zaman. Odstrl sem področje, kjer se skriva še veliko več odgovorov, ki me vodijo bližje resnici. In v meni se je vzbudilo **raziskovalno navdušenje**, ki mi je dalo moči za napredovanje v neznanu. Največji od vseh zakladov je znanje – pravo znanje.

Toda brez zaprek ne gre. Poglavitna **ovira**, ki marsikomu, predvsem izobražencem, preprečuje, da bi se raziskovanja lotil, je **čas**. Kako naj se ukvarjam z raziskovanjem in iskanjem novih resnic, ko pa mi služba in dom pobereta ves čas in izčrpata vso zalogo moči? In prav tu je glavni kavelj: metati vodo iz čolna, namesto da bi začepili luknjo in se za vedno odrešili nepotrebnih muk, je vaša legitimna odločitev, a z njo samemu sebi zaprete vrata. Treba je vedeti: naložba v znanje, v pravo znanje, je **najboljša naložba**. Znanje je največja moč in največja vrednota, ki obstaja; je tisto, ki razbija strahove, pomaga do novih idej in večja kakovost življenja. Če se odrečete znanju, se odrečete napredku, kakovosti, rasti. Kakovost življenja je **stvar odločitve**. Vaše odločitve. Tega morda zdaj še ne razumete povsem, a ob koncu knjige dvoma ne bo več.

Pomembno!

Preden se zares lotite te knjige, še predlog: pri branju teh informacij ne dopustite umu, da se neprestano vmešava s sodbami, primerjanjem, zanikanjem in zavračanjem prebranega. Ne dovolite, da staro znanje v kali zatre vse, kar je drugačno in novo, zato ga začasno spravite pod ključ. Vaš um se bo krčevito upiral sprejeti nekaj, kar je v nasprotju s tistim, kar veste. Če ne boste storili predlaganega, bo morda upor preprečil celoten podvig. Zelo pomembno je, da poskusite nove ideje sprejeti brez presojanja in dojamete njihovo sporočilo. Ali je pravilno ali ne, se bo samo po sebi pokazalo kasneje. Tako boste lahko razrahljali toge mase uma, ki se upirajo prevetritvi; tako boste lahko prezračili zatohle sobane, v katerih tičijo zastarane informacije brez življenja.

Minljivost konceptov

Ugotovil sem, da je kakovost bivanja odvisna od dveh dejavnikov: od kakovosti opazovanja in od ravni razumevanja vsega, kar je. Napredek torej dosežeš z večanjem **občutljivosti**, dvigom kakovosti **opazovanja**, še pomembneje pa je, da vse opaženo **občutiš**, dojemaš in razumeš na pravi način – čim bolj celovito in **nepopačeno**. Tako življenje ne dobiva le vse večje širine, temveč tudi globino. Popačenje je posledica miselne »nečistosti«, obremenjenosti s koncepti in predstavami, ki zavirajo življenje.

Razumevanje se opira na **miselne pripomočke** – osnovne koncepte in predstave, ki si jih je izmislil človeški um. Vsak koncept je kot svojstven koordinatni sistem ali pa kot luč določene barve, ki iz drugačnega kota osvetljuje isto področje. Premakne gorišče zavesti v svojo domeno. Tako je razumljivo, da koncept vedno **okrni resnico**, saj opazuje le del nje – tisti del, ki se nam trenutno zdi pomemben ali zanimiv.

Koncepti naredijo informacije in predstave **smiselne** in razumljive, tudi ali predvsem zato, ker jih skrčijo na obvladljivo število. In prav v teh miselnih pripomočkih – konceptih – je skrit kavelj. Če uporabim grob miselni pripomoček, na primer koncept, po katerem je materialnost osnova vsega, kar obstaja, potem se bom hitro znašel v zadregi ob ugotovitvi, da obstaja tudi subtilen, duhovni svet, svet, ki ga z metodami sedanje znanosti ni mogoče razložiti. Kako naj z materialnimi pojmi opišem **življenje** ali ljubezen? Materialna podstat se izkaže za zelo neprikladno in okorno, ko gre za zapletene **nematerialne** pojme. Vsakomur, ki se spopade z zapletenimi problemi življenja, postane jasno, da materialistični svetovni nazor pri razlagi celotne stvarnosti ne drži vode, posledično pa današnja znanost ne more zadovoljiti žeje resničnega iskalca resnice.

Pričujoča knjiga je med drugim tudi kritična obravnava konceptov, ki se ob podrobnejšem vpogledu pokažejo kot dvomljivi ali napačni. Najpomembnejši koncept je koncept **o naravi človeka** samega;

sedanji je žal – napačen. Da bi človek napredoval, mora jezik, s katerim opisuje stvarnost, koncepte, s katerimi si jo razlaga, neprestano **dopolnjevati** in menjati za takšne, ki so boljši, bolj dodelani.

Z opazovanjem zunanjega sveta smo postali pravi mojstri v pripravi konceptov. Čeprav so pomanjkljivi in vedno delno napačni, so koncepti potrebni. Omalovažujoč odnos do njih ni na mestu. Koncepti so kot stopnice: nobena ni končni cilj, je pa opora, od katere se lahko **odrineš**, da se prebiješ do še popolnejših spoznanj. Če bi kakega od njih izpustil, preprosto ne bi imel pomembne opore, ki omogoča napredek.

Pred leti sem naletel na dobro primerjavo: pot do spoznanja resnice je kot **plezanje** na visoko drevo. Ne da bi se opiral na nižje ležeče veje (prisposoba za koncepte), je zelo težko zlesti nanj. Razgled z vsake posamezne veje je zanimiv in za marsikoga povsem dober, a zavedanje, da se z višje veje vidi še marsikaj več, te vleče naprej. Ko dosežeš najvišjo vejo, se razgledi z nižjih zdijo smešno **omejeni**. Pa vendar – brez njihove pomoči ne bi dosegel cilja. Vsaka od njih je dragocena opora, da se lahko odženeš višje. Vsaka od vej pa tudi zastira tisti najvišji pogled – na nebo. Razen zadnje.

Enako je tudi s spoznanji in prepričanji. Ko razumete več, ste sposobni sprejeti in doumeti **popolnejše razlage**; iste informacije bi kdaj prej lahko naletete na nesprejemanje ali bi vas lahko celo odbile.

Vsak koncept predstavlja pogled na stvarnost z določenega **zornega kota**. Pomeni izpostaviti en sam cilj (ali omejeno število ciljev), en ideal, eno težnjo, h katere uresničitvi koncept vodi. Ko ideali, cilji, težnje niso pravi oziroma niso v skladu s kozmičnimi zakoni, se to neizogibno izkaže kot resen problem, saj prav nobena neresnica ali laž ne more podpirati kozmične resnice. Sledenje konceptu pomeni **omejevanje** in prilagajanje, usklajevanje z nosilno idejo koncepta. To ugotovitev velja ponoviti: civilizacija, ki zasleduje napačen ideal – na primer **denar** kot najvišjo vrednoto –, prej ali slej zaide v slepo ulico, kajti vse delovanje gradi na laži. Prav to se dogaja danes.

V svojem razvoju odlagamo en koncept za drugim in gradimo vse popolnejše, dokler ne spoznamo, da **zadnja**, dokončna rešitev ni v domeni kakršnega koli koncepta. Predstavo o Zemlji kot ravni **plošči** je zamenjala predstava o Zemlji kot krogli. Nato je predstavo o Zemlji kot središču vesolja zamenjala teorija o Soncu kot središču vesolja itd. Newtonove zakone smo zamenjali za Einsteinovo relativnostno teorijo, ki pa se že kaže za pomanjkljivo.

V tej knjigi poskušam prikazati bolj **dovršen** koncept stvarnosti, kakršnega sem ga gradil v letih svojega raziskovanja (tudi zanikanje drugih konceptov je koncept). Seveda tudi ta **ni popoln**. Tudi tega bom nazadnje zavrgel. Zavedam se, da končno spoznanje lahko dosežem le tako, da opustim vse koncepte. Vsi so namreč stvar uma, stvar logike in kot takšni omejeni. Človeška **bit** je zunaj vsakega koncepta, ne moreš je opisati v nobenem koordinatnem sistemu ali je osvetliti s kako lučjo uma, ta je v sposobnostih dojemanja omejen.

Trdnost miselne stavbe, na kateri gradim svoje znanje, je odvisna od **zaupanja** v posamezne trditve, koncepte. Če v neko trditev (še vedno) verjamem, to ne pomeni, da ta zares drži, temveč da še nisem prejel informacije, ki bi trditev izpostavila dvomu. Zaupanje v neko trditev splahni tisti hip, ko dobim podatek ali informacijo, ki to trditev postavi na laž. Povedati je treba, da je zelo dobro poskrbljeno, da informacije, ki bi sedanje koncepte izpostavile dvomu, ne bi prodrle v javnost. Vsi sistemi obveščanja so **nadzorovani**, avtorji, ki vnašajo dvom in mečejo slabo luč na ustaljene dogme, pa so na različne načine blateni, zasmehovani in **odrinjeni**. Zato je širjenje alternativnih informacij skrito pred širšo javnostjo. Gre predvsem za objave na spletu. Prav tu sem našel največ informacij, vrednih posebne pozornosti.

S čim je pogojeno izkustvo?

Nekoč sem bil prepričan, da je tisto, kar doživljam – vsaj v **budnem** stanju –, resnično. Toda čez čas sem si moral priznati, da ni nikakršnega dokaza, da je to res. Vso »resničnost« sestavljajo slike, predstave v zavesti. Dvomljivo je že dejstvo, da niti dva človeka istega dogodka ne doživljata **enako**, z enakimi čustvi, občutki, razlagami, mislimi. Ob nepopačenem doživljanju se moje videnje istega dogodka ne bi smelo kakor koli razlikovati od videnja kogar koli drugega. A ni tako. Barvno slep človek

vidi barve popolnoma drugače kot zdrav človek; vidi le odtenke sivine. A kljub temu ve, kaj je »rdeče« in kaj »zeleno«. Ne morem vedeti, kako nekdo drug vidi isti predmet, saj mi ni dano videti skozi njegove oči in z njegovim razumom. Tisto, kar imenujemo »rdeče«, je le dogovor, oznaka za vtis, ki pa je lahko pri vsakomur drugačen.

Ker v medsebojni komunikaciji ne moremo izmenjevati **misli in občutkov**, temveč le besede, torej simbole, ki so pač le simboli, je nemogoče reči, da iste »stvari« zaznavamo, vidimo in občutimo enako. Kako bi lahko vedel, da je moje občutenje sreče enako kot pri vas? Vedno pridemo do istega problema: kako primerjati **simbole**, ki se pojavijo v dveh različnih zavestih? Kako ugotoviti, da tisto, kar pod nekim simbolom pojmem jaz, natanko ustreza tistemu, kar pod to nalepko pojmujejo drugi? Ni načina. Lep primer je **bolečina**. Vsak jo občuti drugače. Nekateri imajo visok bolečinski prag, spet drugi se takoj zatečejo k analgetikom.

Spoznal sem, da subjektivna komponenta v moji zavesti – moj lažni jaz – poskrbi, da nosim drugačna očala, ki stvarnost pokažejo (prav bi bilo reči – izkrivijo) na prav poseben način. Zavedati sem se začel, da **objektivnosti** v moji zaznavi ni. Vse je pogojeno s trenutnimi predstavami in sistemom prepričanj, ki sem ga zgradil v preteklosti in utrdil z izkušnjami. To velja tako zame kot za druge. Kaj je tisto, kar **popači** moje spoznavanje? Kaj drugega kot prepričanja, ki temeljijo na mojih preteklih izkušnjah.

Nato sem naletel na trditev, da niso **izkušnje** tiste, ki ustvarijo **prepričanje**, temveč je ravno obratno. Prepričanje deluje v umu kot sito, zaradi katerega od vseh prejetih vtisov sprejmeš v zavest le tiste informacije in izkustva, ki to prepričanje potrjujejo. Čeprav se to zdaj morda zdi nelogično, je edini način, da se v neko izkustvo zares poglobiš. Vzemimo za primer dva človeka: prvi je prepričan, da so vsi ljudje v osnovi **slabi**. V življenju bo našel obilo primerov, ki ga bodo utrjevali v tem prepričanju, a le zato, ker bo slep za vse druge primere. Morda bo to prepričanje negoval vse do smrti, če ga ne bo kdo od »slabih« morda postavil na laž, s tem ko mu bo – rešil življenje. Drugi primer je človek, ki verjame, da so vsi ljudje v osnovi **dobri**. Tudi on bo v življenju našel brez števila potrditev, primere, ki to zanikajo, pa bo vzel kot izjeme, ki potrjujejo pravilo. A ni izključeno, da bo ta človek umrl nasilne smrti. Resnica je, da ni niti izključno slabih niti popolnoma dobrih ljudi. Vsi smo dobro-slabi, v sebi združujemo obe polariteti.

Nemogoče je hkrati doživljati tisoč izkustev in se poglobiti v vse naenkrat. Zato izkustva doživljamo drugo za drugim. Izkustvo, ki ga dodobra izkusimo, postane **nezanimivo** in pozornost preusmerimo drugam. Marsikdaj ugotovimo, da je bilo z izkustvom povezano prepričanje napačno, pogosto pa pomanjkljivo. In tako ga popravimo in z novim izkustvom znova preverjamo. Ta proces je življenje; teče brez konca. Tako prihajamo do vse širšega spoznavanja stvarnosti, vse boljšega spoznavanja resnice. Premikamo se od ene predstave do druge, od enega koncepta k drugemu, da bi se bili naposled sposobni soočiti z najzahtevnejšim vprašanjem – **kdo smo**.

Zdaj vem, da dogodki v »**zunanjem**« **svetu** ne določajo mojih notranjih občutkov, temveč moja **notranja** občutja in misli določajo mojo »zunanjo«, objektivno stvarnost. To bom kasneje natančneje osvetlil. Razumevanje tega pojava ima presenetljiv učinek na človeka. Prinese nekakšno svobodo, možnost izbire. Kar na lepem nisi več žrtev okoliščin, ki ti prinašajo izkustvo. Kdor ve, da s svojimi prepričanji, razmišljanji in idejami **pritegne** v svojo zavest istovrstna izkustva, se zaveda tudi pomembnosti pozitivne miselne naravnosti. Kdor razmišlja le o **bolezni**, ne bo izkusil nič drugega kot bolezen. Kako bi lahko bilo drugače? V njegovi zavesti je vse uglašeno nanjo.

To spoznanje me je vodilo k drugemu, nič manj pomembnemu: nisem predmet, proizvod nekega objektivnega zunanjega sveta, temveč sem **bistveni del** tega, kar je; na nek, zdaj še ne dovolj razumljiv način, s svojo svobodno voljo sam **odločam** o dogajanjih, ki jih opažam. Opazovalec, jaz, je najpomembnejši v tem procesu, saj brez njega ne bi bilo nikogar, ki opaža. V filmski in knjižni uspešnici *Skrivnost* (The Secret) je obilo potrditev zgornjih misli.

Na videz nesmiselna vprašanja

Predstave o svetu in sebi, ki sem jih imel za veljavne, so del tradicionalne podobe o svetu, sprejete brez pomislekov ter dvoma o njihovi verodostojnosti. Te predstave slonijo na najbolj temeljnih prepričanjih in **arhetipih**, ki so korenine naše »miselne stavbe«. A moja nova spoznanja o naravi stvarnosti so prav ta prepričanja izpostavila resnemu dvomu. Njihovega preverjanja sem se lotil s povsem preprostimi vprašanji.

Ta vprašanja so se mi sprva zdela **nesmiselna**, a le zato, ker so se mi odgovori zdeli sami po sebi umevni. Samoumevni zato, ker naj bi jih preverili že mnogi pred menoj. A to je pomota. Teh odgovorov skoraj nihče ne preverja, ker sledi enaki logiki – da so že preverjeni. A prav zato – kako naj vem, da so v skladu z resnico?

»Čudnih« vprašanj, ki so me vznemirjala, je bila cela vrsta:

- Ali obstaja kaka ideja, ki je zagotovo **resnična**? Takšna, za katero imam neizpodbitno potrditev o njeni verodostojnosti?
- Kaj so podobe in slike v zavesti, ki jih imenujem »**svet**«? Iz česa so? Kje in kako nastanejo?
- Ali tisto, kar **vidim**, ustreza neki objektivni **snovni danosti**? Ali vesolje iz trdne snovi v resnici obstaja?
- Kdo je tisti, ki sebe poimenuje »**jaz**«? Kdo je ta, ki občuti in se zaveda – »jaz obstajam«?
- Kdo je **Bog**? Ali Bog obstaja?
- Če Bog obstaja – ali ga lahko **spoznam** in dosežem?
- Ali sem resnično **rojen**? Je rojstvo le utvara v moji zavesti?
- Sem res snovno bitje **iz mesa in krvi**?
- Kako vem, da obstajajo **drugi ljudje**? Kaj, če so ljudje le žive podobe v moji zavesti?
- Ali se **s smrtjo** vse konča? Morda pa zavest le preklopi na »drug program«!
- Kdo so moji **starši**? So oni ustvarili mene ali sem jaz – v svoji zavesti – ustvaril njih?
- Ali kaj neizpodbitnega potrjuje **obstoj duše**? Morda pa je duša le miselni, logični par s telesom, vmesnik med snovnim in duhovnim?

Ob vseh teh vprašanjih sem naletel na isto zadrego: obstoječih odgovorov nisem mogel **potrditi z ničimer** razen z arhetipi in temeljnimi prepričanjimi v lastnem razumu. A kdo mi lahko jamči – sem si rekel –, da ti odražajo absolutno resnico? Nikakršnega objektivnega dokaza ni, da so odraz neke resnične, **nesporne danosti**.

Ob začetku mojega raziskovanja sem se tako počutil kaj klavrno. Na nobeno od zgornjih vprašanj nisem znal odgovoriti. A imel sem močno voljo, da se dokopljem do pravih odgovorov.

Postopoma sem se do **novih spoznanj vendarle** dokopal. Marsikatero od njih je v meni sprva naletelo na oster odpor. Nekatera so se mi zdela sporna, druga celo absurdna. A tisti hip, ko sem trčil obnje, se je vame naselilo seme, ki je kmalu vzknilo in začelo rasti.

Nova rastlina je zdaj že precej močna in bo naposled obrodila cvet ter me pripeljalo do cilja – samouresničenja, **spoznanja sebe**.

Iz česa raste miselno drevo?

Moj pogled na stvarnost se je temeljito spremenil, ko sem sprejel idejo, da vse, popolnoma vse, kar se dogaja v človekovi zavesti, temelji na **mislih**. Misli so osnovni gradniki zavedanja. Gradijo podobe, predstave, ideje, občutke, skratka vse, kar se godi v zavesti. Miselna zgradba pa ima urejeno strukturo, strukturo drevesa (gledano nad površino). Drevo ima deblo, iz katerega rastejo debele veje, iz njih tanjše, iz teh še tanjše itd. Miselna zgradba temelji na zelo osnovnih idejah, ki jih imamo za miselne temelje. Najosnovnejša, korenska misel, ki ni le misel, temveč se povezuje z globoko vsajenim občutkom, je »**jaz sem**«. Ko ta misel ne bi obstajala, ne bi bilo nikogar, ki bi kar koli zaznaval, mislil itd., nikogar, ki bi živel. Zavedanje »jaz sem« ustvari **središče zavedanja**, h kateremu

se stekajo vse informacije, ki jih obdeluje um. O tem bomo obširneje govorili v devetem in desetem poglavju.

Najosnovnejša misel, ki v meni predstavlja temelj zavedanja, je misel oziroma predstava o sebi. Ne o zunanjem svetu. **O sebi!** To spoznanje je vredno posebne pozornosti.

Glede ideje »jaz sem« ne more biti nikakršne pomote. Ta je zanesljivo resnična. **Descartes** je to idejo oblikoval nekoliko drugače, dejal je: »Mislim, torej sem misleče bitje.« Toda kaj bi se zgodilo, če bi ena od debelih vej pri deblu miselnega drevesa temeljila na neresnici? To bi pomenilo, da bi bilo vse, kar raste iz nje, torej velik del drevesa, lažno. Pomembno spoznanje! Torej moram zelo resno preveriti, ali so **osnovni gradniki** mojega miselnega drevesa (najdebelejše veje) zdravi.

V starem svetu, še do srednjega veka in čez, so ljudje verjeli, da so po svoji naravi **duše**, ki v svojem življenju strežejo interesom bogov. Smrt zanje ni bila velik »težava«, saj so verjeli, da se življenje po smrti **nadaljuje** v drugi razsežnosti, v duhovnem svetu, v bližini bogov. Ena od najdebelejših vej njihovega drevesa je temeljila na prepričanju »jaz sem duša«. Vse njihovo življenje se je napletlo okrog te ideje. Velikega strahu pred **smrtjo** ni bilo, saj ta ni pomenila konca, temveč le dogodek v življenju duše.

Danes so naša prepričanja o nas samih ukrojena po materialističnem modelu. V jedru tega modela je prepričanje »**jaz sem telo**«, ki živi le od rojstva do smrti in potem – nič, praznina, konec. A ne le to. Predstavljamo si, da smo le nadvse drobcen, nepomemben delec v vesolju, ki živi svoje omejeno življenje. Materialno vesolje – vsi ti neskončni svetovi, galaksije, osončja, ozvezdja – naj bi bilo nekaj, kar obstaja ločeno od nas. Prepričani smo, da smo le **začasn** pojav v tem vesolju.

Ali je ta predstava resnična? Kaj pa – sem si rekel – če je prepričanje, da sem telo, **napačno**? Kdo mi jamči, da to res drži? Oči? Oči so organ mojega telesa, telo pa je predstava v moji zavesti. Ali bi se lahko zavedal telesa, če ne bi imel zavesti? Brez zavesti ne obstajam kot človek, takrat vegetiram in sem le kos mesa brez življenja. A ne le jaz; kadar nisem pri zavesti, tudi drugi zame ne obstajajo. Če torej vse, čisto vse, nastane v moji zavesti, potem tudi vesolje ne more nastati (biti zaznano) zunaj nje. Kdo mi lahko potrdi, da materialno vesolje, večno, neskončno, neodvisno od mene, obstaja **zunaj mene**? Morda moj šef, ki vse ve. Nerodno je le, da je tudi on le nekdo v moji zavesti. Kakor koli že obrnem, brez zavesti ni opazovanja niti opažanja.

O zavesti, ki je resničen temelj življenja, bo v naslednjih poglavjih veliko govora. Razumeti, da je vse, kar obstaja in kar se dogaja, **odsev** dogajanja v zavesti, pomeni odstreti **ново razsežnost** bivanja. Bolj ko sem se spuščal v analizo stvarnosti, bolj sem spoznaval, da objektivnega zunanjega sveta ni mogoče dokazati. Obstaja le svet zavesti, duhovni svet, ki je vse, kar je.

Ko se neki koncept (veja miselnega drevesa) izkaže za napačnega, se posušijo vse **povezane predstave** (veje, ki rastejo iz nje) in z njimi vse **misli** (odpadejo vsi listi z njih). Zatem poženejo nove ideje (veje) z novimi vejicami in listi.

Ali ste vedeli ...

Moje spoznavno obzorje je pridobilo veliko širine, ko me je ena od bralk spletne strani opozorila na spletišče novinarka Ivone Živkovič. V enem od njenih člankov sem pred leti prebral, da je zgodba o brodolomu slavnega parnika Titanika pravljenica za javnost. Kopica podatkov v zgodbi vodi k zaključku, da je šlo za preišljen načrt potopitve ladje, s katerim so se znebili treh vplivnih politikov, ki so preprečevali sprejem zakona, po katerem bi Ameriška centralna banka padla v zasebne roke. Zgodba je dovolj utemeljena, da je ni mogoče preprosto zavrniti. Ob tem sem se vprašal, kateri drugi javno poznani zgodbi lahko ob tem še verjamem. Takrat sem dokončno spoznal, da **se na uradne različice** in medijske razlage dogodkov preprosto ne morem zanesti. Razlog je preprost: botruje jim daleč najmočnejši interes – kapital. Z mediji preprosto manipulira, kdor ima v rokah vire informacij.

Odtlej sem začel mrzlično iskati **alternativne informacije** – večinoma na spletu – in odkril, da je vse moje nakopičeno znanje hudo vprašljivo. Vsako novo informacijo sem skušal objektivno presoditi in tudi kritično obravnavati. Postal mi je jasno, da brez prave zgodovinske resnice ne morem razumeti

sedanjega dogajanja. Obenem sem se zavedal, da se moram opreti na povsem drugačne temelje, takšne, ki podpirajo razširjen pogled na stvarnost in ne le na omejeni snovni svet.

Zavedanje, katere informacije so vredne zaupanja, je prvi korak pri raziskovanju resnice. Če ste se odločili prenoviti operacijski sistem svojega možganskega računalnika, potrebujete **dvom** in **radovednost**. Oba se bosta okrepila ob branju spodnjih informacij, ki javno znane zgodbe pokažejo v povsem drugačni luči. Kar verjamete, še zdaleč ni tako trdno, kot ste morda mislili. Ena od teh stvari je zgodovina.

Učili so nas, da je človeška civilizacija na Zemlji stara približno sedem tisoč let, in navajali Babilon, Sumerijo, Asirijo in Egipt. Kljub temu da obstaja množica informacij in fizičnih dokazov o obstoju **Lemurije in Atlantide**, zgodovinarji o tem molčijo. Za tovrstne raziskave ni interesa in denarja. Kmalu mi je postalo jasno, zakaj. Zgodovina Zemlje je pestrejša, kot si predstavljamo. O tem precej obširno v nadaljevanju. Obstajajo zelo trdni dokazi o civilizacijah izpred petdeset tisoč let in več in precej je dokumentiranih arheoloških ostankov, ki si jih je mogoče ogledati. Nekateri objekti so tako veličastni in večje grajeni, da vzbujajo občudovanje in terjajo priznanje njihovim graditeljem.

Znanost nas slepi z izjavami o **primitivnih tehnikah** starodavnih graditeljev, a malce pozornejši pogled pokaže, da so bile te tehnike vse prej kot preproste. Gradnje številnih prastarih objektov, ob katerih vam vzame dih, danes preprosto ne bi znali ponoviti. Razlage o uporabljeni tehnologiji pri gradnji piramid so popolnoma neprepričljive. O tem, da so graditelji obvladali tehnologijo gradnje bolje kot mi, med drugim pričajo ogromni kamniti bloki, težki tudi po več sto ton, pri tem pa se posamezni kosi prilegajo drug drugemu z neverjetno natančnostjo.

O tem je med prvimi spregovoril že **Erich Daniken**. Že davno so me navdušile njegove ideje, a jih nisem jemal dovolj resno, misleč, da bi jih znanost že potrdila, če bi bilo kaj resnice v njih. A znanost jih **ni potrdila**. Zdaj vem, zakaj ne. Nerodno je le to, da jih znanost ni mogla niti argumentirano ovreči.

V nadaljevanju sem nanizal ducat kratkih informacij in dejstev, ki vam bodo dali misliti. Ob tem si pogledajte tudi slike in vire, ki podajajo še natančnejše informacije. Več takšnih vestičk najdete na spletišču www.prisluhni.si, v oddelku *Ali ste vedeli*.

Katera piramida je največja?

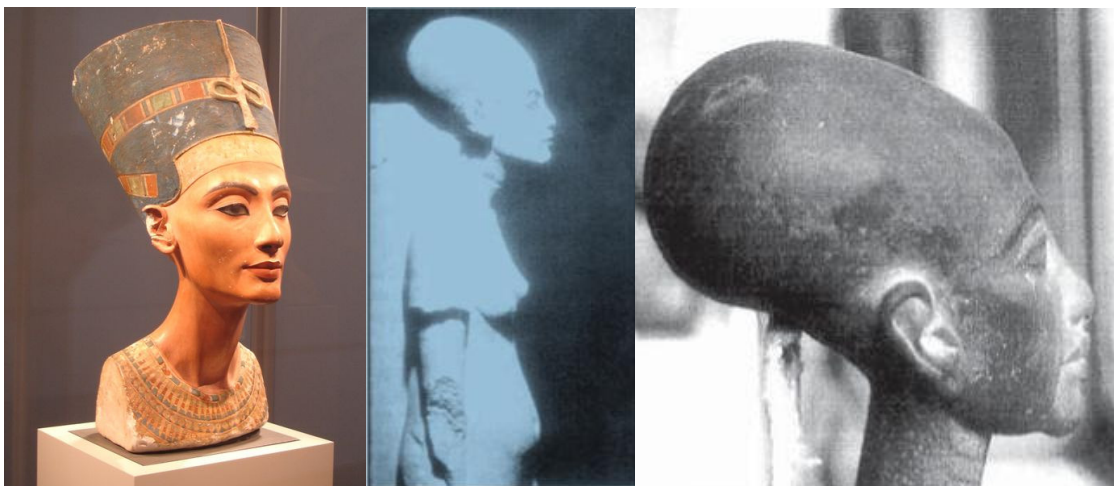
Trditev, da je velika piramida v Gizah, **Keopsova piramida** (visoka 137 m) največja na svetu, je napačna. Bistveno večja je s svojimi 350 m višine **bela piramida**,¹⁰ ki so jo zgradili na **Kitajskem** (sliki 1 in 2). Oblasti jo skrivajo pred javnostjo, tako kot tudi več sto drugih, manjših v okolici. Toda iz zraka jih ni mogoče spregledati. Kdo so graditelji, ni znano, a velikost nakazuje, da so morali biti graditelji tehnološko zelo napredni.

Pravi namen gradnje piramid nam je prikrit. Da so bile zgrajene kot **grobnice**, je le pretveza, namenjena javnosti. Šlo je za večnamenske, med drugim tudi **energetske objekte**, ki so jih postavljali na izbranih točkah zemlje, na »zmajevih črtah«, kjer so zemljine čakre. Energijo, ki se je zbirala v njih, je bilo mogoče usmeriti poljubno kam.

Velika piramida pri Gizi je bila po nekaterih virih zgrajena kot posebno **močan instrument**; obložena je bila s tura zbrušeni belimi apnenčastimi ploščami, razmik med ploščami je znašal stotinko palca. Piramida¹¹ je menda ustvarjala zavestno energijo in trenirane osebe so to energijo lahko **usmerjale** v pomlajevanje, potovanje v času in levitacijo težkih objektov. Pomagala je stabilizirati Zemljo na njeni osi, zmanjšati nevihte in potrese v okolici, zdraviti um, čistiti vodo, odstranjevati radioaktivno sevanje po jedrskih vojnah itn. Osmanagić¹² navaja, da so veliko piramido pri Gizi napravili nezemljani z **ozvezdja Lira** za svoje potrebe. Zanimivo je, da je bil rob piramide pred 12.500 leti **poravnán** s položajem zvezd v zvezdni verigi **Orion**. **Sfinga** z levjim telesom in človeško glavo v Gizi pa je bila takrat usmerjena natanko proti ozvezdju Leva. Naključje?

Pravi izvor egipčanskih faraonov

Morda ste se kdaj vprašali, zakaj imajo egipčanski faraoni na upodobitvah tako visoka **pokrivala**. Odgovor je na dlani, ko ste soočeni s podobami brez pokrivala. Ta so skrivala nenavadno veliko, v temenu **razpotegnjeno lobanjo**, ki je bistveno večja od lobanje človeka. To zgovorno pričata sliki Nefretete (sliki 3 in 4) s pokrivalom in brez njega ali pa kip njene hčere (slika 5). Kot bi šlo za lobanjo kakega bitja s tujega planeta in ne Zemljana. Da ne gre za umetniško domišljijo kiparjev ali slikarjev kažejo tudi najdene **lobanje** na različnih koncih sveta, ki so vse prej kot običajne (slika 6).

Presenečajo tudi **orjaške dimenzije** kipov egipčanskih faraonov in vladarjev. Čeprav arheologi pravijo, da so bili kipi izdelani v povečani velikosti, pa marsikaj (tudi najdena orjaška okostja) dopušča dvom o tem. Kipi faraonov v svetišču **Abu Simbel**, orjaške glave na Velikonočnih otokih itd. prav lahko odražajo pravo velikost bitij. O visokoraslih bogovih namreč govorijo legende številnih starih ljudstev. Hebrejski **Talmud** piše tudi o ogromnih bitjih v notranjosti planeta. Najdena so ogromna okostja,¹³ a nihče nima razlage zanje (slika 7). Gotovo niso plod domišljije.

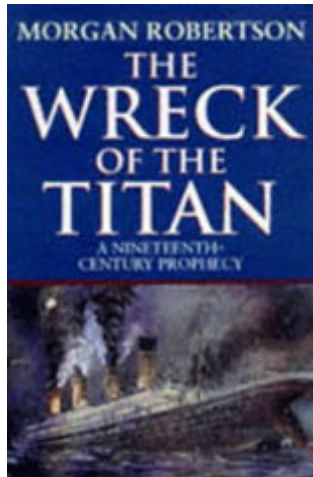
Rockefeller podpiral Hitlerja

Vojne **uspehe Hitlerjeve Nemčije** sta omogočili dve družbi; ena od njiju je bila družba **I. G. Farben**, ki je bila povezana z Rockefellerjevim podjetjem Standard Oil Company. Proizvedla je 84 % vsega razstreliva in tudi zloglasni ciklon B. Silovito bombardiranje Londona je bilo možno le po zaslugi Standard Oila, ki je Nemcem dobavil posebno gorivo. Druga družba, ki je financirala Hitlerja, je bila Union Banking Corporation. Prek nje so nacisti tudi prali denar. Direktor te banke je bil Prescott Bush, oče Georgea Busha starejšega in dedek Busha mlajšega.

Gestapo živi naprej

Člani nacistične tajne službe Gestapo so dobili vidna mesta v CIA in Interpolu.¹⁴ William Bramley piše, da je CIA sprejela ponudbo Reinharta Gehlena, vodje nemških skrivnih operacij v Rusiji, da pomaga pri izgradnji **mreže tajnih služb** v Evropi. Mnogi nekdanji esesovci so postali del Gehlenove organizacije. Postala je pomemben del CIA v zahodni Evropi ter temelj tajne službe v ZRN. Iz dokumentov nürnberškega procesa je CIA dobila podatke o nacističnih psihiatričnih metodah in jih še desetletja pozneje uporablja v zloglasnih eksperimentih nadzora zavesti. Interpol, ki deluje po vsem svetu, je do leta 1972 vodilo več nekdanjih oficirjev SS. To niti ni tako osupljivo, če vemo, da je bil med drugo svetovno vojno pod nadzorom nacistov.

Pravljica o Titaniku

Zgodba o Titaniku je le pravljica za lahkoverne.¹⁵ Titanik je bil **načrtno potopljen** zaradi uresničitve zelo pomembnega cilja: Ameriško centralno banko izročiti v zasebne roke. A načrtu so se **uprli** trije ameriški vplivneži Benjamin Guggenheim, Isa Strauss in John Jacob Astor, ki so imeli v parlamentu velik vpliv. Ali je naključje, da so se vsi trije vkrcali na krov Titanika¹⁶ in da brodoloma nihče od njih ni preživel? Ti trije so nasprotovali predlogu o zasebni centralni banki in bi najverjetneje preprečili tudi vstop ZDA v **prvo svetovno vojno**. Leto dni po potopitvi Titanika, leta 1913, so ZDA dobile centralno banko, *Federal Reserve Bank*, last zasebnih bankirjev. Od tedaj so ZDA na milost in nemilost prepuščene finančni oligarhiji.

Kaj pravite na to, da je štirinajst let prej Morgan Robertson napisal knjigo *The Wreck of the Titan* (slika 8) o brodolomu velikanske nepotopljive čezooceanke Titan, ki je imela na las podobne značilnosti kot Titanik. V romanu ladja zadene ob ledeno goro v Atlantiku in se v agoniji potopi, pri čemer je bilo zaradi nezadostnega števila rešilnih čolnov rešenih le nekaj potnikov.

Javno znana zgodba o Titaniku je postala sumljiva, ko je leta 1985 na globini štiri tisoč metrov Robert Ballard na morskem dnu posnel ostanke ladje in ugotovil, da je ta razpadla na neverjetno veliko kosov – med drugim na tri velike, ki so bili raztreseni na veliki površini, v dolžini več deset kilometrov. Kako le, če je ladja zadela ob ledeno goro? Očitno je moralo priti do velike poškodbe v bližini strojnice, najverjetneje zaradi eksplozije.

Uboj J. F. Kennedyja

Uboj **Johna F. Kennedyja** je izvedla CIA. Njeno jezo si je nakopal z marsičem. Javnosti je hotel objaviti **prisotnost nezemljanov**, ki so imeli v tistem času precej nesreč z NLP¹⁷ (Roswell). Zaradi Kennedyja projekta Kuba in Vietnam nista poteka tako, kot je želela CIA, hotel pa je tudi **obdavčiti** račune Američanov v tujini. Usodni strel – zastrupljeno kroglo iz električne pištole je predsedniku izstrelil v glavo njegov šofer, agent CIA. To se na izvornih posnetkih, ki niso dostopni javnosti, vidi. Tudi **Lee Oswald** je bil agent CIA; iznebili so se ga tako kot nekatere druge sodelujoče v atentatu. Podrobnosti so navedene v knjigi Williama Cooperja *Behold a Pale Horse*.

Obraz na Marsu

Slike Vikinga 1 z dne 31. julija 1976, posnete z višine 1278 milj iznad severne poloble Marsa na območju Cydonije, kažejo **obraz na Marsu**,¹⁸ goro, izklesano v obliki človeškega obraza. V soseščini tega skalnatega hriba dimenzij 2500-krat 1000 m, višine 400 m (slika 9) se nahajajo tudi simetrične oblike številnih piramid. Obstoj teh zgradb sesuje vse predstave o zemeljski rasi – t. i. kroni stvarstva. Ta umetna tvorba na Marsu je eden najzgovornejših **dokazov**, da v vesolju – celo v naši bližnji soseščini – obstaja **inteligentno življenje**. Sumerske glinaste ploščice ta fenomen pojasnjujejo: Sitchin v knjigi *The Lost Book of Enki* piše, da je kralj **Alalu**, potem ko je po sporu z Anu-jem pobegnil z Nibiruja, na Zemlji odkril **zlato**, ki so ga potrebovali za rešitev ozračja svojega planeta. Zatem je bil izgnan na Mars, kjer je umrl, a tu so mu v znak zahvale postavili spomenik. NASA je vložila precej naporov, da bi zgovorne posnetke obraza prikazala kot **igro senc**, vendar je naključij le preveč; s takšno razlago soglašajo tisti, ki se (še kar) oklepajo prepričanja, da je Mars od nekdanj mrtev planet¹⁹ in da smo ljudje kot oblika inteligentnega življenja v vesolju tako rekoč sami. Zanimivo je, da so sliko na spletu v zadnjem času zamenjali; na novih fotografijah je obraz mnogo manj razpoznaven.

Vrednost dolarja v zlatu

Cena zlata je v letu 2008 prvič v zgodovini preseгла **tisoč dolarjev** za unčo (31 gramov). Ko je ob uvedbi, okrog leta 1900, dolar še imel zlato podlago, je bila unča zlata vredna 20,67 dolarja. Za en dolar ste takrat dobili **1,55 g** zlata, danes pa le še **31 mg**. V dobrih sto letih se je vrednost dolarja zmanjšala za **petdesetkrat** in padla na dva odstotka njegove začetne vrednosti. Ni težko uganiti, kdo je vtaknil v žep razliko. Čeprav se vrednost denarja ne meri več v zlatu, se njegova stvarna vrednost še vedno primerja z vrednostjo unče te plemenite kovine. Ko bi ljudje bolje poznali skrivnost denarnega sistema,^{1A} bi se svet začel vrteti precej drugače.

Zdravljenje raka

Metodo za stoođstotno uspešno zdravljenje raka^{1B} je že leta 1931 odkril Royal Raymond Rife.^{1C} Potem ko je izumil elektronski mikroskop z neverjetno povečavo (60.000-krat), se je lotil raziskovanja mikroorganizmov z **resonantno svetlobno tehnologijo** in ugotovil individualne spektralne značilnosti posameznih mikrobov. Ko je nanje usmeril ustrezen frekvenčni snop z njihovo lastno frekvenco, so zaradi resonance preprosto pregoreli. S to metodo je stoođstotno uspešno in zelo poceni zdravil kakih dvajset hudih bolezni, z rakom na čelu (s frekvenco 2128 Hz). Ugotovil je, da je rak povezan z virusom *Cryptocides primordialis*, ki lahko zavzame štiri različne oblike. Farmacevtski lobiji so Rifa **onemogočili** in uničili njegovo zapuščino. Danes industrija zdravljenja raka zasluži nekaj sto milijard dolarjev letno. Farmacevtski lobiji so večkrat dosegli umik kake učinkovite in cenene metode zdravljenja raka. Tako se je na primer zgodilo tudi z vitaminom B 17.

Verodostojnost Svetovne zdravstvene organizacije

Klan **Rockefellerjev** je bil od nekdaj obseden z **nadzorom** svetovnega prebivalstva. Rockefeller Institute for Medical Research je financiral poskuse, pri katerih je dr. Cornelius Rhoads ljudi namenoma okužil z rakastimi celicami.^{1D} Rockefellerjev sklad je skupaj s Svetovno zdravstveno organizacijo pripravil projekt dvojnega cepiva proti tetanusu. V cepivu, ki so ga preskusili v siromašnih državah Nikaragvi, Mehiki in Filipinih, je prisoten človeški hormon gonadotropin (hCG). Nastala protitelesa proti hCG imajo za posledico **spontani splav** noseče ženske. Ta program cepljenja je bil dvajset let v uporabi pri ženskah v starosti od 15 do 45 let. Resen dvom v verodostojnost **Svetovne zdravstvene organizacije** kot organa za zaščito zdravja prebivalcev se je še poglobil ob zlorabi cepiva proti prašičji gripi.

Lažna zgodba o enajstem septembru

Uradno tolmačenje dogodkov **11. septembra 2001**,^{1E} ko je bil izvršen napad na trgovska dvojčka WTC v New Yorku, je polno nelogičnosti. Po toliko letih še vedno ni zadovoljivih odgovorov na vrsto bistvenih vprašanj. Kako je mogoče, da se je zaradi gorečega bencina **stalilo jeklo** (katerega tališče je pri neprimerno višji temperaturi) nosilec in se je nebotičnik porušil prav do tal? Če bi goreči bencin talil jeklo, bi se morali staliti tudi vsi motorji z notranjim izgorevanjem. Rušenje je bilo na las podobno tistim pri programiranem rušenju z eksplozivom. To ustvarja dovolj visoke temperature, da se jeklo utekočini. Brez odgovora ostaja tudi vprašanje, zakaj se je na enak način porušil tudi sosednji nebotičnik, ki ni bil zadet niti prizadet s požarom. Nesmiselna je tudi verzija zgodbe o napadu na **Pentagon**, saj na mestu trka niso našli niti grama kovine, iz kakršne je letalo. Motorji letala, težki več ton, vsebujejo titan z visokim tališčem, ki ga noben požar ne more staliti. Nerazumljivih je še več dejstev: zakaj na stavbi ni sledov v razponu kril letala, temveč le ozka luknja, ki pa se širi daleč v notranjost (kot pri projektilu). Na mestu trčenja je bilo vse polno sledov **eksploziva**. Manever, kakršnega bi moralo letalo napraviti za trčenje v Pentagon, so komajda sposobni izvesti celo najbolj izurjeni piloti. Zakaj so pred javnostjo **skrili** posnetke številnih kamer, ki so posnele dogodek, in prepovedali javno obravnavo primera?

Prikrito znanje, ki bi prestrojilo svet

Nikola Tesla je bil genialni izumitelj, ki je, da bi ostal živ, nekatere svoje izume moral dobro skrivati. Takšen primer je stroj za proizvodnjo **brezplačne energije**, za brezžični prenos energije, antigravitacijo in uravnavanje vremena.

Širok dostop do znanja o strojih za proizvodnjo (brezplačne) energije (uporaba magnetnega polja, ki je povsod okrog nas) bi imel nepredstavljive posledice. Nič več onesnaževanja okolja, jedrskih central, smrdljivih izpustov, pa tudi ne garanja za kurjavo, bencin in elektriko. Ta znanja obstajajo, a so že skoraj stoletje **skrita** pred javnostjo.^{1F} Razlog? Nadzor energije omogoča tudi nadzor nad ljudmi, hrano in znanjem. Z brezplačno energijo bi bila večina mezdnege dela nepotrebna.

Opombe: Kazalniki na obširnejše članke

¹⁰ http://www.radiopoljubac.net/index.php?option=com_content&view=article&id=462&Itemid=154

¹¹ <http://www.pozitivke.net/article.php/20080326172758908#comments>

¹² <http://alternativnahistorija.com/>

¹³ <http://www.ivanmohoric.net/novice.html#Velikani>

¹⁴ <http://www.misteriji.net/Skrivna-zdruzenja/Druga-svetovna-vojna-3.html>

¹⁵ <http://www.misteriji.net/Zadnji-clanki/Odvratna-resnica-PRR-metoda-Rimokatoliska-cerkev-in-centralno-bancn-2.html>

¹⁶ <http://www.prisluhni.si/content/view/145/228/>

¹⁷ <http://www.misteriji.net/Skrivna-zdruzenja/Atentat-na-Kennedyja-in-dogodki-po-Roswellu.html>

¹⁸ http://www.enkispeaks.com/Essays/8AnuDefeatsAlaluBanishesHim&Anzu2Mars_2.html

¹⁹ <http://www.misteriji.net/Skrivna-zdruzenja/Bio-psiholosko-vojskovanje-4.html>

^{1A} <http://www.zbudise.net/blog/2007/10/skrivnosti-denarnega-sistema/>

^{1B} <http://www.ivonazivkovic.net/RAJF%20KANCER.htm>

^{1C} <http://www.emfsafe.com/rife/>

^{1D} <http://www.pozitivke.net/article.php/20080427115712413>

^{1E} <http://www.prisluhni.si/video.google.com/videoplay?docid=-6517776133137328105>

^{1F} <http://www.misteriji.net/Skrivna-zdruzenja/Predgovor-in-uvod-6.html>

Seznam slikovnega gradiva

Slika 1: Bela piramida. Semir Osmanagič: 25 piramida drevnog svijeta;
<http://www.alternativnahistorija.com/>

Slika 2: Bela piramida – panorama; glej sliko 1

Slika 3: Nefretete – Berlinski muzej; vir: http://archeowiesci.blox.pl/resource/450pxNefertiti_berlin.jpg

Slika 4: Gola Nefertiti; vir slike: Drunvalo Melchizedek: Flower of Life – part 1, stran 138

Slika 5: Nefertiti- hči; vir slike: Drunvalo Melchizedek: Flower of Life – part 1, stran 140

Slika 6: Lobanje, najdene v Peruju; Drunvalo Melchizedek: Flower of Life – part 1, stran 142

Slika 7: Okostje orjaka; vir: Ivan Mohorič, http://www.ivanmohoric.net/novice.html#Telo_Nezemljana

Slika 8: The wreck of Titan; vir: Ivona Živkovič, <http://www.ivonazivkovic.net/titanik.htm>

Slika 9: Obraz na Marsu; vir www.associatedcontent.com/article/1589449/aft